

derimod et Kødbjerg, der endnu længe efter, at hun var kommen ned af Vognen, stønnede tungt af Anstrengelse. Døtrene var et Par unge Piger omtrent i Ingers Alder.

Ved Aftensbordet, der blev dækket ude i Haven, gik Snakken meget livligt. Blandt andet faldt Talen paa Pastor Fjaltring, om hvem Justitsraaden netop havde hørt en ny, oprørende Historie. En af Egnens agtværdigste yngre Bønder af den blombergske Retning havde henvendt sig til ham i Anledning af en Embedsforretning, og Pastor Fjaltring skulde da i Samtalens Løb ligefrem have anbefalet ham at hengive sig til Udsvævelser. »De maa synde noget mere,« havde han sagt. »Med det Liv, De fører, kan De aldrig blive nogen overbevist Kristen.«

Medens der fra Damerne hørtes Udbrud af Forargelse og Afsky, rystede Pastor Blomberg overbærende paa Hovedet og sagde: »Han er et stakkels ulykkeligt Menneske!« — Og vendt mod Per gav han sig til at fortælle om denne præstelige Spotter, som levede det uhyggeligste Liv sammen med en forfalden Kone, og som selv var af en svag og splittet Karakter og ikke kunde blive enig med sig selv om, hvor han aandeligt hørte hjemme.

I det samme begyndte Klokken at lyde oppe i det hvide Kirketaarn, der ragede op bag Havens Trækroner, rødt belyst af Aftenskæret. Den